

IV

*
* *

Къмъ слугитѣ си дѣдо Димитъръ се отнасяше съ особита бащинска грижа. А каква добра душа имаше тоя Божий човѣецъ! Като че ли майка му така го бѣ родила и нарекла да се грижи, да мисли само за добрини. Нито бѣ училъ пространний катихизисъ, дѣто въ петата Божия заповѣдъ се расправя на дълго и широко за длъжноститѣ на родителитѣ къмъ чедата, за длъжноститѣ на господаритѣ къмъ слугитѣ си, нито бѣ челъ или чувалъ думитѣ на апостолъ Павла: *И вие господари, поуслабвайте устраивающията си (надъ слугитѣ си) като знаете че както на тѣхъ, така и на самитѣ васъ, има господаръ на небеса, и у него нѣма лицемеріе* (Ефес. гл. 6 ст. 9)

Него като че го ръководѣше, относително по слугитѣ му, само една мисль: „*Да не сиомънѣватъ кога умрѣ*“, а панакидата му гласѣше: „*Струвай добро, да намъриши добро*“, „*Благороденъ е добродѣлецътъ, а не болърецътъ*“

Не обичаше той да гледа слугитѣ си да се ухляватъ, да стоятъ безъ работа. Щомъ нѣмаше продажба, той ще ги подеѣти за чистината въ дюгения, кой да прѣмете, кой да одуха прахътъ по стѣклата по стокитѣ, по лавицитѣ. — Хж, Иванчо, хж момчето ми, поразсметай се изъ дюгения, като момиче, всичко да свѣти отъ чистина, хората обичатъ чистото. — Пъкъ ти, Минчио, земи сега, додѣто нѣма още мющерии, земи та поотрий добръ терезинитѣ (вѣзнитѣ) хемъ тѣйхубаво, да се огледа човѣкъ въ тѣхъ“.